

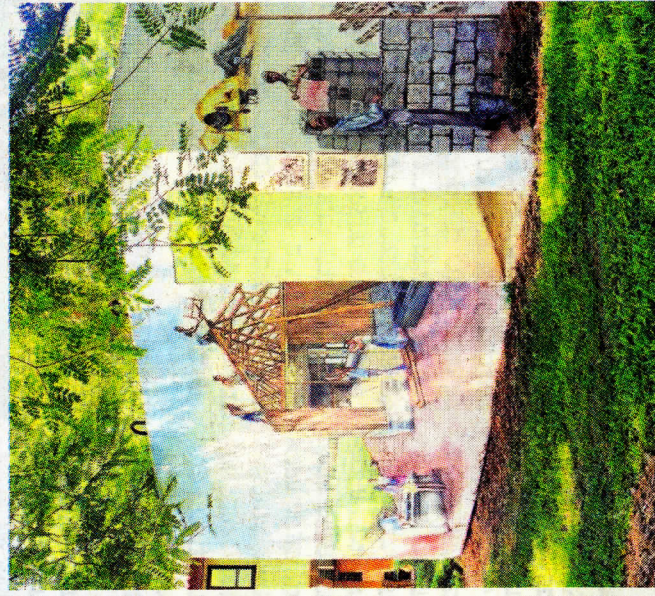
תוצרת בית

סיפורי קיר בקבוצות יבנה

שני אומנים החליטו לקחת מיוניות שהיו כפיל לכן ומכוער בקיבוץ, והפכו אותן ליצירת אומנות מלהיבה. במקום קירות שוממים, מעטרת כעת את המבנים תמונות מחיי המשק. שמוליק טסלר מגלה איך זה קרה

ילום: שמוליק טסלר

חידת השבוע:

החל מהמאה ה-16 קיים המכשיר שהוא, או בעצם היא, קרויה בשמו שלמה ראון, כבר בלום

הפותר:

ההאלומפיאדה, ומשכים אליה קהל רב לעיתים הזוכה היא המדינה המארחת.

הפותר:

בכדורגל, רק 8 וזכר מעמם; איטליה וגרמניה - 4 פעמים; אורוגוואי, צרפת וארגנטינה - פעמיים; אנגליה, וספרד - פעם אחת. המשחקים מתקיימים אחת לארבע שנים, בהפרש של שנתיים

הפותר:

למרות שאין ספור נבחרות מתחרות במונדיאל (גביע העולם בכדורגל), רק 8 זכר מעמם; איטליה וגרמניה - 4 פעמים; אורוגוואי, צרפת וארגנטינה - פעמיים; אנגליה, וספרד - פעם אחת.

החידה:

תשובות ל"יבול מוח" יש לשלוח לדוא"ר hakibutz@yedta.co.il

מאחורי החידה:

עורא כץ, מלכה בחסות הוצאת הקיבוץ המאוחד

לא צריך צבע אדום. פתאום חברים מסתובבים סביב המיגוניות

אצלנו נעשה באופן קורדינלי; אין החלטות פיוזות. אשר על כן, אך טבעי היה לחקום צוות שיבחן את שדרוג המיגון בבתי החברים. צוות צביקה נבחר באספת חברים ללא התנגדות. מבצע עמור ענן בנובמבר 2012 היה הטריגר לצוות לסיים את עבודתו רבת החרושים, וזה מיהר והסיק את מסקנותיו כולקלמו: "לכל בית יוצמד ממ"ד, אך אם כבר בוניס - נוסף מרפסת ומעלית לכל בית".

כאמור, אצלנו לא ממודים לקבל מס' קנות סתם כך. החל ריון מורכב וארוך שהידרדר להרחבת בתים ולבנייה מחודשת. אך לא כאן המקום לתאר. קברניטי המשק לא עמדו בלחץ חברים שטענו כי לעמוד מתחת למורגות כ"צבע אדום" זה לא מרגיע, זה איום. הם החליטו לא לחכות, ושכל שכונה תקבל מיגוניות. השיקול במיקום המיגוניות היה שכל חבר יוכל להגיע אל המיגונית בתוך 45 שניות מרגע שיישמע צבע אדום.

שיירה של משאיות נראתה ברחבי המשק, והן חרצו ברשא הצהוב מעומס משקלן, וכן, היו גם חברים נרגזים: "בש" כיל מה צריך את זה? בכלל עבר את ועדת מתארגן? תפס אותי, חבר מבוגר והקשה: "נראה לך שבתוך 45 שניות אני אניע למיגוניתי?"

"הרי אתה יודע שאין לי קשר אפילו כפי" אגיע למיגוניתי?"

מיגוניות ללא שימוש, וארבע שנים שקטות מאז צוק איתן - אז למה בכל זאת חברים מתלוננים שחסרות מיגורניות? התשובה פשוטה ומהפכנית. כולם רוצים ציורי קיר מהימים על יד ביתם. מה שעשו בכישרון רב המיגוניות רני הרץ ואפרת עפרוני, לא חזה איש. כיעור אמרתם? הצחקתם אותי. זה פרויקט מרים מורל, זה מבצע שלא מפסיקים לדבר

פרויקט מרים מורל

חלום שהתגשם

שמותיה טסלו, קבוצת יבנה

עבודה לעמוד בלוי"ז של 45 שניות? ציורים ליליים לציין את העובדה שהמיגורניות, נכון שאין זה מוסרי, ואולי גם לא אחראי מצידנו, להניח אותן בשעת אוע קור, אבל החילק - למי יש כוח לאחר יום עבודה לעמוד בלוי"ז של 45 שניות?

פנאום הילדים יודעים שפנאום וירי דנה עברו במסע, או שאלחנן היה איש הבננות. הייתה מאפיה בקיבוץ? איזו שאלה? הילדים יודעים אפילו להצביע על מקומה המדויק. הם מכירים את הדר קסטר, ואת אילנה האחות. "מי בנה את הבתים?" שאלת הגננת, והואטוסיס מקלמים: "החברים הוותיקים" ומצביעים לעבר הציור שעל המיגוניות.

המיגוניות מספרות סיפורים: המיגורניות מוקמות את תולדות קבוצת יבנה. יצא לי לראות סיוורים של משפחות ער זכי הקיבוץ שהשמועה הגיעה לאוזניהן. ראיתי בת משק עומדת מול מיגוניות ועיי ניה דומעות, מצביעה על אנא שלה - המר שכיב אותה לישון בערב בגון, רוכן מעליה ומספר לה סיפור. אצבעה נשארה זקורה כך דקות ארוכות, אך מפיה לא נשמע

דבר. מתרגשת. שאלתי את דני הרץ: "מה מביא אותך, סתם כך, לצייר על קירות?" הוא השיב לי באגיונית, כאילו מה כאן השאלה בכלל: "חלום שלי זה לצייר על קירות, והנה נפלה כאן חודמות פנטסטית". הוספתי והקשיתי: "לצייר על קיר זה כמו על נייר?" דני מצחק ומשיב: "מה פתאום? יש כאן טכניקה, צריך לדעת". "נח" אני מאיץ בו. "צירתי קשר עם צייר הקירות המפורסם רמי מאירי, וביקשתי ממנו לעבור אצלו בהתנדבות כדי ללמוד את המקצוע". הוא שאל אותי ללא הקדמות בן כמה אני, ועניתי לו שאני בן שבעים. אתה זקן מדי, ורק לי.

רק כמה עצות. הוא יצא אחלה גבר, והסתיי. נסענו לתל אביב, אפרת עפרוני ואני, ושם במתחם הרחב שלו, הוא הסביר לנו בסבלנות רבה במשך כשלוש שעות את כל תורת הציור על קירות. "מה נעשה עם כל המיגוניות ואומנותיות כשיפרוץ השלום, חשבתי בלבי, ובו ברגע עלה לי רעיון ארוי. נעשה מהן מגדל. כן מגדל צוק איתן. במרכז המשק - מיגוניות על מיגורנית. שייראה עד לאופק, עד דיר אלבלח הרפית. ודאי אתם סקרנים לדעת מה עלה בגורל הדיון על ההרחבה. אנחנו קורדיני ליים, והדיון עוד בעיצומו.